

எழுந்த ஞாயிறு

ஒளிப்பொருள் நீ ! நீ ஞாலத்
தொருபொருள், வாராய் ! நடுஞ்சக்
களிப்பினில் கடித்தசைச் சரேக்கும்
கனற்பொருளே, ஆழ்நீரில்
வெளிப்பட எழுந்தாய் ; ஓகோ
விண்ணலொம் பொன்னை அள்ளித்
தெளிக்கின்றாய் ; கடலிற்பொங்கும்
திரையலொம் ஒளியாய்ச் செய்தாய் .

வயைத்தின் உணர்ச்சி

எழுந்தன உயிரின் கட்டம் !
இருள் இல்லை அயர்வும் இல்ல!
எழுந்தன ஒளியே, எங்கும் !
எங்கணும் உணர்ச்சி வெள்ளம்
பொழிந்தநின் கதிர் ஒவ்வொன்றும்
பொலிந்தநேறி, மறேறி சமைலே
கொழுந்தோடக் கோடி வண்ணம்
கொழித்தது சூடர்க்கோ மானே!

காட்சி ஞாயிறு

பொங்கியும் பொலிந்தும் நீ ண்ட
புதுப்பிடர் மயிர்சி விரக்கும்
சிங்கமே! வானவீதி
திகு திகு என எரிக்கும்
மங்காத தணற்பிழம்பே!
மாணிக்கக் குன்றே! தீரந்த
தங்கத்தின் தட்டே! வானத்
தகளியிற்பெருவிளக்கே!

ஒளிசெய்யும் பரிதி

கடலிலே கோடி கோடிக்
கதிர்க்கைகள் ஊன்றுகின்றாய்!
நடுவானில் கோடி கோடி
நிறைசூடர்க்கைகள் நீட்டி
இடைபடும் மலையோ காடோ
இல்லமோ பொய்கை ஆறோ
அடங்கநின் ஒளி அளவா
அமறைதனை! பரிதி வாழி!

கதிரும் இரூளும்

என்னகாண் புதுமலை! தங்க
இழையுடன் நிலை வதைத்துப்
பின்னிய ஆடலை, காற்றில்
பயெர்ந்தாடி அசவை தலைப்போல்
நன்னீரில் கதிர் கலந்து
நளிர் கடல் நளிதல் கண்டனே;
உன் கதிர், இரூட்பலாவை
உரித் தொளிச் சூளையிட் பிறற்றே!

கரபைகோக்கி எழில் செய்தாய்

இலகிய பனியின் முத்தை
இளங்கதிர்க் கயால் உண்பாய்!
அலை அலையாய் உமிழ்வாய்
அழகின், ஒலியை யெல்லாம்!
இலைதொறும் ஈரம் காத்த
கரபைகோக்கி இயல்பு காப்பாய்!
மலையெல்லாம் சோலையெல்லாம்
நனைக்கின்றாய் சூடர்ப்பொன் நீ ரால்;

எங்கும் அது

தாமரை அரும்பி லெல்லாம்
சரித்தனை இதழ்கள் தம்மை!
மாமரத் தளிர் அசுவைல்
மணிப்பச்சை குலுங்கச் செய்தாய்!
ஆமாமாம் சவேற்கொண்டை
அதிலும் உன் அழகே காண்பனே!
நீ மன்னன்; ஒளியின் சிலைவன்;
நிறைமக்கள் வாழ்த்தும் வய்யோன்.

பரிதியும் செயலும்

இறகினில் உயிரை வதைத்தாய்
எழுந்தன புட்கள்! மாதர்
அறஞ்செய்யும் திறஞ்செய்திட்பாய்!
ஆடவர் குன்றத் தோளில்
உறகின்றாய்! கன்று காலி
உயிர் பறைச் செய்கின்றாய் நீ!
மறத் தமிழ் மக்கள் வாழ்வில்
இன்பத்தை வதைத்தாய் நீ யே.

பரிதி இன்றலே நிலாவூக்கு ஒளியில்லை

வாழும் நின் ஓளிதான் இன்றலே
வானிலே உட்குகள் எல்லாம்
தாழங்காய், கட்குகாய் கள்படோல்
தழைவின்றி அழகிழகும்!
பாழ் என்ற நிலையில் வாழ்வைப்
பயிரிட்ட உழவன் நீ ; பனை
கழுகு வரேம் நீ யே!
கூளிருக்குப் போர்வை நீ யே!

ஞாயிறு வாழி

விழிப் பார்வை தடுத்து வீழ்
விரிகின்ற ஓளியே, சோர்வை
ஓளிகின்ற உணர்வே, வயைத்
திருளினை ஒதுக்கித் தள்ளித்
தழற் பரெவளெளந் தன்னைச்
சாய்ப் போயே, வயிலில் ஆடித்
தழைக்கின்றோம் புதுஞாயிறுத்
தனிச்சொத்தோ வாழி நன்றே.

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp037.htm>